

Crònica jazz

Reinterpretar-se com a clàssic

David Castillo

Barcelona

Alguns encara ens preguntem si el bo de Chick Corea és un pianista de jazz o un mag. Ho dic per la manera de tocar, però també pel seu aspecte: amb 74 anys ningú diria que podria ser l'avi dels nois amb els quals toca, una sòlida formació a sextet, amb Tim Garland tocant els instruments de vent (saxos, flauta i clarinet baix), el britànic Charles Altura a la guitarra, Marcus Gilmore a la bateria i els caribenys Carlitos del Puerto al contrabaix i Luisito Quintero a la percussió. Autèntics solistes en qualsevol *combo* de primera divisió, a la darrera part del concert se'ls va sumar Carles Benavent, històric també del jazz internacional i que aquí no se li fa el cas que es mereix. País!!!

La banda va tocar durant dues hores i va alternar el repertori clàssic amb les habituals improvisacions, que van convertir algunes de les peces en pura inspiració. En algun moment vaig tenir la sensació de ser en una relectura de *Tempus Fugit*, un cover de Bud Powell, qui va ser una de les primeres influències destacades del pianista abans de formar part de les històriques formacions de Mongo Santamaría i Willie Bobo fa molt més de mig segle. *Tempus Fugit* va ser una referència també per a Miles Davis, amb qui Corea va col·laborar en la sonora i encara avui polèmica electrificació del trompetista a partir de *Filles de Kilimanjaro*, *In a Silent Way* i *Bitches Brew*. El seu piano elèctric va tenir molt a veure en aquella revolució, entre la renovació, l'avantguarda i la re-

Chick Corea saluda Carles Benavent, que es va incorporar en la segona part del concert ■ LORENZO DUASO

Quan Corea toca un estàndard o un clàssic, les prolongacions creen una gran expectativa

cerca d'una línia comercial perquè el jazz no entrés en decadència absoluta. Aquest registre elèctric el va explotar a l'Auditori en la nova edició del Voll-Damm Festival de Barcelona, sense obviar l'acústic i el canvi d'estils. En un moment sonava romàntic, en altres s'abarroca. Era discret, era furiós, explosiu i subtil alhora. Diuen que Corea s'ha reinventat i entre altres tòpics s'ha parlat de la paraula *fusió*, que tant satisfà la parròquia progre, però el que va mostrar ahir –i de nou– el

nostre home és una capacitat extraordinària de registres. Quan toca un estàndard o un clàssic, les prolongacions creen una expectativa que molt pocs poden demostrar. A més, ho fa amb una selecció internacional de músics, un *dream team*, del qual sentirem parlar. El guitarra, el saxofonista o els encarregats del ritme mereixerien una crònica individual a banda, tant pel que fa al virtuosisme com per la imaginació i les ganes que posen en els solos i en el conjunt.

La nit havia de ser important i després d'explicar-nos els seus ancestres i el nom Antonio Armando, va entrar a l'escenari Carles Benavent. Junts van obrir una última part, marcadament llatina, amb la interpretació d'un tango abans d'evocar Paco de Lucía, de qui van recrear *Zyryab*. Empesos en aquesta direcció, van tancar el concert amb el *Concert d'Aranjuez*, qui sap si en record del mestre Rodrigo o del poderós Miles, sempre present en els seus genials deixebles.

Críticateatre

Jordi Bordes

Tot oralitat

La mel

Actor: Xicu Masó
21 d'octubre El Maldà (Barcelona)

A Xicu Masó li deu agradar resseguir les molles de pa sobre una taula de fusta i esclafar-les com feia la Colometa de *La plaça del Diamant*. Aquest és el teatre que practica, el que a partir de

coses insignificants aprofundeix en un mar de reflexions. Fa deu anys va assumir el repte de traslladar a escena les reflexions de Tonino Guerra, el guionista de *Amarcord* de Fellini (i tants d'altres), quan va decidir retirar-se a la seva població d'infància. Ja llavors, Masó també hi va voler dir la seva. Ara, deu

anys més tard, afirma que aquestes breus acotacions tenen un altre to perquè ell mateix ha canviat.

El teatre que li agrada a Xicu Masó, i que serveix en aquesta posada en escena, és el de l'oralitat. *La mel* no arriba a ser una conversa de pub irlandès, amb molts personatges i una peripècia de la qual tothom surt re-

trat. *La mel* prefereix remarcar, sovint metafòricament, com són els únics nou veïns de la vila (on n'hi havien viscut un miler llarg només unes dècades enrere!). Masó ja havia transportat el pub irlandès a *El café de la Granota* de Jesús Moncada en *Aigua* (Sala Muntaner, 2007) i *Mequinenza* (TNC, 2012).

El teatre de Xicu Masó brilla en la nuesa, en la imatge del blanc i negre, de la simplicitat absoluta. Dues cadires, una cortina a la finestra i una taula amb una cadira diferent per tornar a les reflexions personals de l'avui. Tonino guerra va poder tornar al seu poble de la infància i ja no hi quedava gent.

Diu Masó que ell ja no té poble de la infància perquè els camps han donat pas a les promocions urbanístiques. Per això, busca el seu lloc on marxar i envejar la calma d'una estació en què ja no passen trens. Aquesta mel (com la confitura) és un producte de pot petit, de proximitat.